

[Mads Larsen.]

Derefter skal jeg gøre et Par Bemærkninger om de Ændringsforslag, som jeg er Medforslagsstiller til. I Ændringsforslag Nr. 40 foreslaas, at Titelen til dette Kapitel „Kvaksalveri“ skal gaa ud og erstattes med „Lægmands Udøvelse af Lægegerning“. Vi finder det mere stemmende med Forholdene, saaledes som de har udviklet sig; der er ikke Spor af Rimelighed i, at Folk, der ingen som helst Uddannelse har, gennem dette Udtryk bliver slaaet i Hartkorn med Folk, der har en Uddannelse og helbreder efter bestemte Metoder, enten de her nævnte Lysbadeanstalter eller Chiropraktikere o. s. v. Der er ikke Spor af Mening i, at de skal gaa ind under en Fællesbetegnelse, som efter min Opfattelse i alt Fald aldeles ikke burde ramme andre end dem, som aldeles ingen Uddannelse har i Retning af at kurere syge Mennesker. Derfor har vi ment, det var rigtigst, at denne Omformning fandt Sted.

Hvad dernæst Ændringsforslag Nr. 41 angaar, forekommer den Affattelse, man har givet § 25, mig alt for streng. Det er et meget ubestemt Udtryk: at man har udsat den paagældende for Fare. Derimod, det mere haandgribelige, at der er tilføjet Patienten Skade paa Helbredet, det forstaar man, og i saa Henseende bør ogsaa en Lægmand, der giver sig af med Lægegerning, være pligtig at yde Erstatning. Men at bibeholde dette ubestemte Udtryk, at man har udsat Patienten for Fare, finder jeg urimeligt.

Med Hensyn til Ændringsforslagene Nr. 47 og 48 vil jeg sige, at Forslagets Affattelse paa dette Punkt forekommer mig alt for rigoristisk med Hensyn til de Virkninger, det eventuelt kan faa for de paagældende Lysbadeanstalter og maaske ogsaa for de chiropraktiske Virksomheder. Derfor vil jeg ogsaa gerne anbefale disse to Ændringsforslag.

Men det Ændringsforslag, jeg tillægger allermest Betydning, er dog Ændringsforslag Nr. 51, der gaar ud paa, at

„Lægmand, der udøver Lægegerning, har kun Adgang til Virksomhed for Sygekasser i det Omfang, Sygekassens Bestyrelse selv bestemmer, og har ingen Krav paa Godtgørelse fra Sygekassen, medmindre Sygekassebestyrelsen skønner, at Behandlingen har medført Helbredelse eller i alt Fald en saa betydelig Bedring af Patientens Helbredstilstand, at det medfører Besparelse for Sygekassen“.

Det er en fuldkommen afgjort Sag, at det Problem, der i dette Ændringsforslag er sat frem til Drøftelse, det omfatter — deri

er jeg ganske enig med det ærede Medlem Hr. Svend Nielsen — Tusinder og atter Tusinder af lidende Mennesker i dette Land, der, efter at de Aar igennem, ja, for manges Vedkommende Snese af Aar forgæves har søgt Helbredelse hos de almindelige Læger og til sidst har opgivet ethvert Haab om at kunne vinde Helbredelse, saa har søgt enten chiropraktisk Behandling eller Lysbadebehandling eller Behandling efter en af de andre Metoder, som Lægmand anvender, og i stadig stigende Omfang har genvundet deres Helbred. Men det er strengt, naar de paagældende gennem alle disse mange Aar har betalt deres Bidrag til Sygekasseinstitutionen og fortsætter dermed, at de saa dog ingen som helst Støtte skal nyde gennem denne offentlige Institution, ikke skal kunne have noget som helst ud af de Ofre, Samfundet yder til Støtte for syge Mennesker. Det vil blive fuldkommen umuligt — det vil jeg gerne sige overfor det høje Tings Medlemmer — at opretholde den Tilstand i dette Land i ret mange Aar, at bevare en Ordning, hvorefter de Mennesker, som praktisk talt i mange Tilfælde er blevet opgivet af Lægerne — eller de paagældende har selv følt sig tvunget til at opgive at søge Behandling og Helbredelse hos de uddannede Læger —, og som saa i større eller mindre Omfang genvinder deres Helbred ved Lægmandsbehandling, ikke skal kunne nyde Støtte fra Sygekasserne af de Midler, som Samfundet anvender til dette Formaal. Det er en Tilstand, som det vil blive ganske umuligt at opretholde i det lange Løb, det kan ærede Medlemmer være forvissat om, og jeg haaber derfor ogsaa paa, at det ikke skal vare forfærdelig længe, inden denne Erkendelse trænger igennem. Det er jo et saa stort Antal Mennesker i dette Land, Tusinder og atter Tusinder — de tælles i mere end Titusinder, ja, vel i 50 Tusinder nu —, der er stillet saadan, at deres eneste Fortrustning til at genvinde Helbredet, efter at de Aar efter Aar forgæves har søgt Behandling hos de almindelige Læger, det er Lægmandene af den ene eller anden Kategori. Og naar det er Tilfældet, saa bør vi, der repræsenterer den almene Befolkning i dette Land, ikke vedblivende finde os i, at der ikke skal tages den ringeste Smule Hensyn til, at saadan er Tilstanden. Jeg vil derfor gerne anbefale ogsaa dette Ændringsforslag saa indtrængende, som jeg formaar, til det høje Tings Medlemmer.

Bindsløv: Det Lovforslag, som nu er til anden Behandling i dette høje Ting,